

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/194/2020
Identifikačné číslo spisu: 5115232701
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5115232701.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Mechanika, s.r.o. „v likvidácii“, so sídlom vo Veľkom Rovnom 617, IČO: 36 398 110, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdeho 17, IČO:36 436 640, proti žalovanému Ing. F. X., bývajúcemu v B., G. XXX, zastúpenému JUDr. Jozefom Veselým, advokátom so sídlom vo Veľkom Krtíši, Mierová 1, o zaplatenie 33.207,14 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13Cpr/9/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. apríla 2020 sp. zn. 6CoPr/2/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 29. apríla 2020 sp. zn. 6CoPr/2/2019 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 3. októbra 2017 č. k. 13Cpr/9/2015-188 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 33.207,14 € spolu s bližšie určenými úrokmi z omeškania a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Vychádzal pritom zo skutkového stavu, že žalobkyňa ukončila so žalovaným pracovný pomer výpoveďou zo dňa 19. decembra 2012, pričom výpovedná doba začala plynúť dňom 1. januára 2013 a pracovný pomer mal žalovanému skončiť dňa 30. apríla 2013. Rozsudkom prvostupňového súdu z 22. mája 2014 č. k. 2Cpr 4/2013-78 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo 4. decembra 2014 sp. zn. 9CoPr/6/2014 súd návrh žalovaného, aby súd určil, že predmetná výpoveď je neplatná, zamietol. Rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 27. septembra 2014. Napriek tomu, že pracovný pomer žalovaného skončil dňa 30. apríla 2013, žalovaný si ako konateľ spoločnosti (žalobkyne) z jej prostriedkov vyplatil mzdu riaditeľa spoločnosti za obdobie od mája 2013 až do októbra 2014 v celkovej sume 33.207,14 €.

1.2. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, na ktorú prvostupňový súd neprihliadol. Žalovaného v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že

žalovaný si vyplácal po 30. apríli 2013 do mesiaca október 2014 mzdu riaditeľa spoločnosti (žalobkyne), a tiež na preukázanie skutočnosti, v akej výške si žalovaný túto mzdu vyplácal, t.j. neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia, že žalobkyňa si právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia uplatnila na súde po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Súd vyzval právneho zástupcu žalovaného aby špecifikoval uplatnenú námietku premlčania, avšak právny zástupca žalovaného napriek tejto výzve súdu podanú námietku nedoplnil, a tak súd konštatoval, že žalovaný neprodukoval skutkové tvrdenia v takom rozsahu, aby mohol uplatnenú námietku premlčania vecne prejednať.

1.3. Prvostupňový súd dospel k záveru, že žalovaný sa na úrok žalobcu bezdôvodne obohatil v rozsahu žalovanej sumy 33.207,14 €, na základe čoho podanej žalobe vyhovel. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania a trovy konania.

1.4. Prvostupňový súd nevykonal dôkaz navrhnutý žalovaným - výsluch žalobkyne, nakoľko žalovaný neuviedol, na preukázanie akých tvrdených skutočností má byť žalobkyňa vypočutá. Poukázal na ustanovenie § 195 ods.1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v zmysle ktorého súd na návrh môže nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak. Podľa záveru súdu neboli v danom prípade splnené podmienky na to, aby súd nariadil výsluch žalobkyne. Navyše, žalobkyňa bola v konaní zastúpená advokátom, ktorý vypovedal v jej mene.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. apríla 2020 sp. zn. 6CoPr/2/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd najskôr postupom podľa § 382 CSP vyzval sporové strany, aby sa vyjadrili k novej aplikácii ustanovenia § 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ktoré pri doterajšom posúdení veci nebolo použité. Sporové strany k výzve zaujali súhlasné stanovisko (body 11 a 12 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia, pozn.).

2.2. Následne odvolací súd preskúmal prvostupňový rozsudok a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. Primárne sa odvolací súd obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

2.3. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou argumentáciou žalovaného týkajúcou sa nemožnosti predloženia originálu listiny označenej ako „Pracovná zmluva“ zo dňa 26. marca 2013 z dôvodu, že túto mala k dispozícii aj žalobkyňa. V predloženej listine v článku XI. ods. 2 je uvedené, že zmluva je vyhotovená v dvoch rovnopisoch, z ktorých jeden dostane zamestnanec a jeden zamestnávateľ. Bolo povinnosťou žalovaného, pokiaľ chcel byť s takto uplatneným prostriedkom procesnej obrany v sporovom konaní úspešný, svoje tvrdenia o existencii ďalšieho pracovného pomeru u zamestnávateľa relevantným spôsobom preukázať, napr. predložením vlastného vyhotovenia listiny označenej ako „Pracovná zmluva“ zo dňa 26. marca 2013.

2.4. V priebehu konania zároveň nebola preukázaná existencia pracovnoprávneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným, ktorý by vykazoval znaky tzv. faktického pracovného pomeru, nakoľko miesto riaditeľa spoločnosti (žalobkyne) bolo zrušené, čo vyplynulo z rozsudku prvostupňového súdu sp. zn. 2Cpr/4/2013 z 22. mája 2014, ktorý posudzoval dôvody výpovede pre nadbytočnosť podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce (ďalej len „ZP“). Z rozhodnutia vyplynulo, že spoločnosť žalobkyne prestala vykonávať hospodársku činnosť, nemala strojné zariadenia, nemala ani svojich zamestnancov, a preto sa stal žalovaný ako riaditeľ spoločnosti v tejto funkcii s platom 2.250,00 € nadbytočným (str. 6 citovaného prvostupňového rozsudku). Žalovaný k uvedenej eventuálnej možnosti vzniku pracovnoprávneho vzťahu medzi ním a žalobkyňou ako faktického pomeru neprodukoval žiadne tvrdenia.

2.5. K odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa nemožnosti aplikácie § 451 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) na pracovnoprávny vzťah, in eventum povinnosti súdu posudzovať uplatnený nárok v zmysle § 222 ZP, odvolací súd poukázal na správne prvostupňové závery o neexistencii pracovnoprávneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným za obdobie týkajúce sa žalobou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Aplikácia § 222 ZP by pripadala do úvahy len v prípade, ak by bol preukázaný pracovno-právny vzťah na čas od 1. mája 2013 do októbra 2014, čo však v konaní preukázané nebolo. Okresný súd tak pri zaujatí právneho záveru o vzniknutom bezdôvodnom

obohatení na strane žalovaného správne pristúpil k aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka.

2.6. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom prvostupňového súdu o nemožnosti prejednávania žalovaným vnesenej námietky premlčania (pozri bod 1.2.). Z tvrdení žalovaného produkovaných na pojednávaní konanom dňa 6. septembra 2016 vyplynulo, že k účtu, z ktorého mali byť žalovanému vyplácané mesačne finančné čiastky údajným titulom mzdy dohodnutej v pracovnej zmluve zo dňa 26. marca 2013, podpísanej za zamestnávateľa žalovaným, mal prístup len sám žalovaný. Spoločnosť zamestnávateľa, teda žalobkyňa, mala o vyplácaní dotknutých finančných súm vedomosť práve prostredníctvom konateľa - žalovaného. Žalovaný uviedol, že finančné prostriedky boli poukazované bezhotovostne na jeho účet a na priamu otázku žalovaný na pojednávaní uviedol, že príkazy na úhradu „mzdy“ podpisoval on. Účtovníčka p. V. nemala dispozičné právo k účtom spoločnosti a ani druhý konateľ spoločnosti P. H., podľa tvrdenia žalovaného, nemal prístup k účtu, ktorý založil žalovaný a z ktorého boli poukazované finančné prostriedky žalovanému. Za tejto situácie bolo uplatnenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ), keď je subjekt tvrdiaci premlčanie práva zároveň jediným subjektom v štruktúrach oprávneného z vydania bezdôvodného obohatenia, ktorý, majúci vedomosť o skutočnostiach dôležitých pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 107 OZ, je zároveň subjektom, ktorý sa premlčania dovoľáva, z ktorého dôvodu teda nebolo možné na námietku premlčania prihliadnuť.

2.7. K odvolacej námietke týkajúcej sa vyhotovenia a odoslania napadnutého prvostupňového rozsudku odvolací súd upriamil pozornosť na č. 1. 186 súdneho spisu, na ktorom sa nachádza žiadosť konajúceho samosudcu o predĺženie lehoty na písomné vyhotovenie rozhodnutia spolu s odôvodnením podanej žiadosti, ktorej predseda súdu vyhovel, pričom boli splnené všetky podmienky a zvolený správny procesný postup v zmysle § 223 ods. 3 CSP.

2.8. Prvostupňový súd rovnako postupoval správne, keď žalovaným prednesený návrh na vykonanie dokazovania výsluchom konateľa žalobcu P. H. uznesením vyhláseným na pojednávaní konanom dňa 3. októbra 2017 zamietol spolu s odôvodnením, ktoré sa nachádza aj v odseku 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

2.9. Procesné pochybenie prvostupňového súdu súvisiace s rozhodovaním o prípustnosti odvolania proti uzneseniu č. k. 13Cps/9/2015-127 z 2. marca 2017, spočívajúce v nesprávnom poučení o možnosti podania opravného prostriedku proti predmetnému uzneseniu, považoval odvolací súd vo vzťahu k odvolaním napadnutému rozsudku za irelevantné, nijakým spôsobom nepreukazujúce tendenčné či neobjektívne vedenie súdneho sporu a porušenie rovnosti sporových strán (§ 53 ods. 3 CSP).

2.10. Rovnako tak za nekorešpondujúce so zisteným procesným postupom prvostupňového súdu považoval odvolací súd poukaz žalovaného na ním tvrdené znemožnenie predloženia originálu listiny označenej ako „Pracovná zmluva“ z 26. marca 2013. V procesnom postupe prvostupňového súdu nebol takýto nedostatok zistený, pričom vo vzťahu k (ne)uneseniu dôkazného bremena súd poukázal na ďalšie prvostupňové i odvolacie závery (odsek 9. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a bod 24. odvolacieho rozhodnutia).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, a to podľa § 420 písm. f/ CSP. Po rekapitulácii priebehu konania pred oboma nižšími súdmi a uvedení jeho skutkovej a právnej argumentácie v danom spore navrhol, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V podstatnom namietal

(i) že „odvolací súd sa nezaoberal porušením práva na spravodlivý proces, keď sudkyňa neumožnila právnomu zástupcovi žalovaného sa vyjadriť na pojednávaní, hoci sa tento dostavil včas a riadne na hlavné pojednávanie a ukončila hlavné pojednávanie bez toho, aby sa tento mohol k veci vyjadriť“,

(ii) že „nebolo overené, či ... kópia súhlasí s originálom pracovnej zmluvy ... Súd neumožnil predložiť originál pracovnej zmluvy žalovanému“,

(iii) skutkové a právne závery súdov a

(iv) že „odvolací súd nad rámec rozhodnutia Okresného súdu ... sa zaoberal výslovne dobrými mravmi pri vnesení námietky premlčania“.

3.1. Dňa 2. novembra 2020 doručil žalovaný do spisu „dôkazový materiál“ (rozhodcovský spis RRS 2016/18 vo veci žalobcu P. Z. proti žalovanému Ing. F. X.).

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného v podstatnom uviedla, že s dovolaním

nesúhlasí a navrhla, aby dovolací súd dovolaniu nevyhovel a zaviazal žalovaného na náhradu dovolacích trov.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného podľa § 420 písm. f/ CSP je v časti prípustné a tiež dôvodné; v dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

6. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (viď § 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. V danom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

7.1.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

7.1.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci, to ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

8. Žalovaný v podanom dovolaní (tiež) namietal, že „odvolací súd nad rámec rozhodnutia Okresného súdu ... sa zaoberal výslovne dobrými mravmi pri vnesení námietky premlčania“ [bod 3(iv)]. Posudzujúc dovolanie prostredníctvom jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) dovolací súd ustálil, že v rámci uvedenej námietky žalovaný namietal vadu konania spočívajúcu v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie nečakane (prekvapivo) založil na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, a to aplikáciou „dobrých mravov“ podľa § 3 ods. 1 OZ v spojitosti so vznesenou námietkou zaujatosti.

9. Podľa § 382 CSP ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

9.1. Použitie ustanovenia § 382 CSP odvolacím súdom sa viaže na dve podmienky, a to, že nárok treba posúdiť alebo podľa celkom iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia (iného paragrafu alebo iného odseku). Druhou zákonnou podmienkou, ktorá musí byť splnená je, že toto

iné zákonné ustanovenie je pre rozhodnutie veci rozhodujúce (viď Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1271).

9.2. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné (napr. 7Cdo/1/2018, 7Cdo/129/2019, 7Cdo/21/2020, 2Cdo/275/2019).

10. Z obsahu prvostupňového rozsudku najvyšší súd zistil, že otázkou rozporu žalovaným vznesenej námietky premlčania (časti) sporného nároku s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ) sa prvostupňový súd vôbec nezaoberal, keďže dospel k záveru, že žalovaný jednak neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia, že žalobca si právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia uplatnil na súde po uplynutí subjektívnej premlčacej doby a jednak v súvislosti so vznesenou námietkou, napriek výzve súdu, neuviedol skutkové tvrdenia v takom rozsahu, aby súd mohol námietku vecne prejednať. Z oboch uvedených dôvodov sa podľa názoru prvostupňového súdu žalovaný „účinne premlčania nedovolal“ (bod 15 jeho odôvodnenia).

10.1. Po podaní odvolania žalovaným proti prvostupňovému rozsudku odvolací súd síce listom zo 16. marca 2020 vyzval sporové strany „podľa § 382 CSP, aby ... sa v lehote 5 dní od doručenia vyjadrili k novej aplikácii ustanovenia § 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník odvolacím súdom, ktoré pri doterajšom posúdení veci neboli použité“ (č. l. 244 a 246 spisu), avšak nijako inak predmetnú výzvu nekonkretizoval. Odvolací súd vo výzve neuviedol, či bude aplikovať na vec ustanovenie § 3 ods. 1 OZ („contra bonos mores“) alebo § 3 ods. 2 OZ [prevenčnú klauzulu (pozri bod 10.2)] ani neuviedol, vo vzťahu k právnemu posúdeniu čoho bude novú právnú úpravu aplikovať. Prvostupňový súd totiž vecnoprávne posudzoval viaceré pre rozhodnutie relevantných skutočností (či žalovaný uniesol dôkazné bremeno na preukázanie pracovnej zmluvy z 26. marca 2013 resp. nového pracovného pomeru, či sa na vec mali aplikovať ustanovenia OZ alebo ZP, či mohol žalovanému vzniknúť nový pracovný pomer na funkciu riaditeľa spoločnosti v čase, keď mu ešte trval predchádzajúci pracovný pomer na túto funkciu resp. či sa žalovaný účinným spôsobom dovolal premlčania).

10.2. Podľa § 3 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (ods. 1). Fyzické a právnické osoby, štátne orgány a orgány miestnej samosprávy dbajú o to, aby nedochádzalo k ohrozovaniu a porušovaniu práv z občianskoprávných vzťahov a aby sa prípadné rozpory medzi účastníkmi odstránili predovšetkým ich dohodou (ods. 2).

10.3. Z obsahu samotnej výzvy odvolacieho súdu (bod 10.1.) teda nevyplývalo, že sa týka otázky posúdenia rozporu vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi. Sporové strany síce k výzve zaujali súhlasné stanovisko (bod 2.1. in fine), ale vo svojich vyjadreniach k tejto výzve citovali oba odseky ustanovenia § 3 OZ, teda tak „contra bonos mores“ (ods. 1), ako aj prevenčnú klauzulu (ods. 2). Strana žalobcu napr. tiež uviedla, že „[a]plikácia § 3 ods. 2 Obč. zákonníka žiaľ v spornom prípade možná nie je, pretože so žalovaným sa možné dohodnúť nie je“ (rub č. l. 253 spisu), ako keby aj táto otázka bola/mala byť zo strany odvolacieho súdu predmetom použitia novej právnej úpravy (§ 3 OZ). Samotné súhlasné vyjadrenie sporových strán preto samo osebe nemohlo konvalidovať nedostatok obsahovej určitosti výzvy odvolacieho súdu.

10.4. Ak potom odvolací súd vec prejednal bez nariadenia pojednávania (č. l. 281 spisu) a potvrdil prvostupňový rozsudok, okrem iného (aj) z dôvodu zisteného rozporu medzi žalovaným vznesenou námietkou premlčania (časti) sporného nároku s dobrými mravmi (pozri bod 2.6.) a žalovaný v rámci podaného dovolania namietal, že „odvolací súd nad rámec rozhodnutia Okresného súdu ... sa zaoberal výslovne dobrými mravmi pri vnesení námietky premlčania“, neostalo dovolaciemu súdu iné, ako namietanú vadu akceptovať z dôvodu, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k riadnemu splneniu tzv. manu dukčnej (poučovacej) povinnosti vyplývajúcej z § 382 CSP. Týmto nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní

postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

11. Na vyššie uvedenom právnom závere nič nemení ani názor najvyššieho súdu vyslovený v uznesení z 26. februára 2019 sp. zn. 3Obdo/1/2019 (R 48/2020), ktorý v súvislosti s interpretáciou § 382 CSP uviedol, že «[s]účasťou výzvy podľa § 382 C. s. p. nie je uvedenie toho, akým spôsobom mieni odvolací súd konkrétne "nové" ustanovenie právneho predpisu pri svojom rozhodovaní vykladať», pretože teraz zistená zmätočnosť (bod 10.4. in fine) nesúvisela s neuvedením toho, akým spôsobom mieni odvolací súd nové ustanovenie právneho predpisu pri svojom rozhodovaní vykladať, ale súvisela s nedostatkom obsahovej určitosti výzvy. V neposlednom rade kým „nové“ ustanovenie právneho predpisu vo veci sp. zn. 3Obdo/1/2019 už bolo v okolnostiach tam posudzovanej veci aplikované v skoršom štádiu konania, tak v teraz posudzovanej veci rozpor námietky premlčania s dobrými mravmi v skoršom štádiu konania nijako posudzovaný nebol.

12. Keďže v okolnostiach preskúmvanej veci postup odvolacieho súdu vo vzťahu k namietanej tzv. prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu vykazuje znaky relevantné z hľadiska namietanej vady zmätočnosti vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd sa ďalšími námietkami dovolateľa už nezaoberal.

13. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v zmysle týchto ustanovení zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

14. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.